

หนังสือ

คดีฆาตกรรมต่อเนื่องในคุเรโตะ จับกุมมือสังหารได้แล้วหรือ

เมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม เวลาประมาณ 18.20 น. มีผู้พบเห็นขณะ
คุณฮาราชิมะ คิโยฮิ (อายุ 13 ปี) นักเรียนชั้นมัธยมสองของโรงเรียน
มัธยมต้นโคเดระในย่านคุเรโตะถูกทำร้ายร่างกายจนเสียชีวิตที่ข้าง
ร่องน้ำแถวคาเมวาระในย่านเดียวกัน นอกจากนี้ยังพบก้อนช่างไม้
(เส้นผ่านศูนย์กลาง 3 เซนติเมตร น้ำหนัก 400 มนเนะ¹) ในพวงหญ้า
ห่างจากที่เกิดเหตุประมาณ 400 เมตร คาดว่าเป็นอาวุธที่ใช้ก่อเหตุ
จากคำให้การของพยานในละแวกนั้น สถานีตำรวจคุเรโตะจึง
จับกุมคนงานในซูโตะที่ชื่อคิริตะ เอคิจิ (อายุ 28 ปี) เมื่อวันที่ 18

¹ 1 มนเนะ = 3.75 กรัม

พฤษภาคม เวลา 14.00 น. โดยคริสตะให้การรับสารภาพภายใน
วันเดียวกันว่าตัวเองเป็นผู้ก่อเหตุ นอกจากนี้ยังรับสารภาพอีกด้วย
ว่าศพตายฉิดธรรมชาติสามศพที่พบบนภูเขาฮมโบะในซุยโตเมื่อ
วันที่ 4 มีนาคมเป็นฝีมือของตน

สถานีตำรวจเรโตะคาดว่า หลังสอบปากคำผู้เกี่ยวข้อง
จนระบุข้อหาได้ชัดเจน ก็จะทำตัวคริสตะส่งให้อัยการในเร็ววันในข้อหา
ฆาตกรรม

— วันที่ 19 พฤษภาคม ปีโชวะที่ 26²

² ปี 1951

อิวาโมริ อากิระเกิดและเติบโตมาในหมู่บ้านขนาดเล็กและยากจน
กลางภูเขา

ในหมู่บ้านแห่งนั้น เวลาเด็กคนไหนงอแงพวกผู้ใหญ่จะพูดว่า
“ถ้าเป็นเด็กไม่ดี เอคิจิจะลงจากภูเขามาจับตัวไปนะ”

ทันทีที่ได้ยินชื่อเอคิจิ พวกเด็ก ๆ จะพากันตัวสั่นหตกลัว
อิวาโมริก็เป็นหนึ่งในนั้น

อิวาโมริในสมัยนั้นไม่รู้ว่าจะเอคิจิหรือคิริตะ เอคิจิคือใคร

ไม่รู้ด้วยว่าชายคนนั้นเกิดมาในหมู่บ้านเดียวกับตน ถูก
ตัดสินประหารชีวิตโทษฐานฆ่าผู้หญิงสี่คน และในอีกครึ่งปีต่อมา
ก็แขวนคอตายในเรือนจำ

พวกผู้ใหญ่ไม่เคยเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับเอคิจิ อยากรู้ว่าแต่
รูปร่างหน้าตาหรือส่วนสูงเลย พวกผู้ใหญ่ไม่บอกให้พวกเด็ก ๆ
รู้ด้วยซ้ำว่าเอคิจิหนุ่มหรือแก่

พวกเขาจะเอ่ยชื่อเอคิจิเมื่อตกกลางคืนเสมอ

ในช่วงเวลาที่ดวงอาทิตย์ลอยอยู่บนฟ้า คิริตะ เอคิจิจะถูกทำเหมือน “ไม่มีตัวตน” แม้เคยมีผู้ชายที่เกิดและเติบโตมาในหมู่บ้านแห่งนี้ฆ่าข่มขืนผู้หญิงสามคนและทำร้ายเด็กผู้หญิงจนถึงแก่ชีวิตจริง ๆ คนในหมู่บ้านก็ทำใจยอมรับไม่ได้อยู่ดีว่าเคยมีเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้น เอคิจิคือความต่างพร้อยของหมู่บ้าน

ทว่าเมื่อตะวันลับท้องฟ้าทางทิศตะวันตกและม่านราตรีโรยตัวลงมาปกคลุมหมู่บ้าน พ่อแม่ทั้งหลายก็จะกระซิบริมหูลูก ๆ ว่า

ถ้าทำแบบนั้นเดี่ยวเอคิจิมานะ

เขาจะมาลักพาตัวลูกไป

อา น่ากลัวเหลือเกิน

เวลาอิวาโมริในวัยเยาว์เพลินอยู่กับการจับปลาจ้องสนิมช่วยงานบ้าน เวลาละเมอเตะกระดาษของประตูบานเลื่อนขาด เวลาแอบกินยาน้ำแก้อาเจียนของพี่ชายจนหมดขวด แม่จะคว่ำหลังคอเขาแล้วกระซิบริมหูว่าอย่างนั้น

บางทีเคยกระทั่งตะคอกใส่เขาว่า

“เดี่ยวแม่จับลูกไปให้เอคิจิกินซะเลย”

ทุกครั้งที่ได้ยินแบบนั้น อิวาโมริจะเกะเขາแม่ เอ่ยขอโทษพร้อมกับร้องให้ว่า “ผมจะไม่ทำอีกแล้ว” ในความรู้สึกของอิวาโมริในสมัยนั้น ไม่มีเรื่องใดน่ากลัวไปกว่าการถูกเอคิจิลักพาตัวอีกแล้ว

เวลามองจากไกล ๆ เอคิจิที่อยู่ในสมองของอิวาโมริไม่ค่อยต่างจากพ่อกับพวกผู้ชายในหมู่บ้านสักเท่าไร แต่หากเดินเข้าไปใกล้ จะเห็นว่าลูกตาของเอคิจิที่มีแค่ข้างขวาปูดโปนราวกับจะหลุดจากเบ้า แดมเขายังสวมเสื้อแจ๊คเก็ตสีออกดำและถือขวานเล็กที่ลับคมกริบซ่อนไว้ข้างหลังอีกด้วย

ทว่าอิวาโมริไม่ได้หวาดกลัวลูกตาปูดโปนหรือขวานเล็กสิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือเงาแห่งความตายและความรุนแรงที่อยู่คู่กับเอคิจิ

กว่าอิวาโมริจะเรียนจบชั้นมัธยมต้น มีเพื่อนร่วมชั้นหลายคนที่ตกเป็น “เหยื่อของเอคิจิ”

เด็กคนหนึ่งไข้ขึ้นสูงไม่ลดเลยติดต่อกันหลายวัน เข้าวันหนึ่งพ่อแม่ตื่นมาก็พบว่าลูกตัวเย็นเฉียบแล้ว เด็กคนนั้นจมอยู่ใต้หิมะที่ร่วงลงมาจากหลังคาจนขาดอากาศหายใจตาย ส่วนเด็กอีกคน บาดแผลที่ได้รับตอนผ่าฟีนกลายเป็นหนอง ต้องเสียชีวิตอย่างทรมาน

นอกจากนี้ลูกชายคนรองของบ้านที่อยู่ถัดไปสองหลังยังถูกพ่อขี่เมาทุบตีทุกวันและโดนเอาเหล้าให้ดื่มตั้งแต่เด็ก กลายเป็นว่าพออายุสิบขวบ เขาก็กลายเป็นคนพูดไม่ชัดและชอบหัวเราะเสแสร้ง ขนาดไม่ได้กลิ่นเหล้ายังเดินโซเซ

เมื่อฤดูใบไม้ร่วงในปีที่ลูกชายคนรองคนนั้นอายุสิบหกปี พ่อปริ่เข้ามาต๋อยเขาด้วยความเมา แต่คราวนี้เขาเป็นฝ่ายคว้าตัวพ่อไว้แล้วจ้วงมีดทำครัวใส่ท้องพ่อ จากนั้นก็หลบหนีไปตั้งแต่นั้นก็ไม่มีใครรู้ว่าลูกชายคนรองหายไปไหน

อิวาโมริมีชีวิตมาวัยเยาว์ท่ามกลางเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรอบตัว
รู้สึกตัวอีกทีก็โตมาจนอายุสิบห้าปีแล้ว

อิวาโมริเป็นนักเรียนดีเด่นอันดับหนึ่งของห้องทั้งสมัยเรียน
ประถมและมีมัธยมต้น แต่คำสองพยางค์ว่า “เรียนต่อ” ไม่เคย
มีอยู่ในสมองพ่อแม่ของเขาตั้งแต่ต้น

สมัยนั้นคือปีโชวะที่ 40¹ เส้นทางที่ขีดไว้ให้ลูกชายคน
ที่สามของครอบครัวเกษตรกรยากจนมีแค่การออกไปหางานทำ
ในเมืองหลวง อิวาโมริขึ้นรถไฟจากบ้านเกิดไปอุเอโนะพร้อม
คำว่า “เด็กหนุ่มอนาคตไกล” ที่ฟังเผิน ๆ ก็สวยหรูดีอยู่หรอก

เขาได้งานทำที่อุรุถ แม้แต่ตอนนี้อิวาโมริก็ยังจำได้ชัดเจน
ถึงความซาบซึ้งในวันที่ได้รับค่าจ้างเป็นครั้งแรก

อิวาโมริคิดว่า

อา ในที่สุดเราก็หนีจากเงื้อมมือของเอคิจิได้แล้ว

ไม่ใช่เด็กอีกต่อไป กลายเป็นผู้ใหญ่ที่หาเลี้ยงชีพได้ด้วย
ลำแข้งของตัวเอง ไม่เจ็บไม่ป่วย ไม่ถูกหิมะทับ ไม่เสียสติจนฆ่า
ใคร รอดพ้นจากเงื้อมมือของ “ความตาย” ได้แล้ว กลายเป็น
ผู้ใหญ่เต็มตัวสักที

ตั้งแต่วันนั้นอิวาโมริก็เลิกฝันร้ายถึงเอคิจิ

¹ ปี 1965

เจ้าของอู่รถโกกลับใช้งานลูกน้องเป็นประจำ บางทีก็ต่อย
อิวาโมริจนทั้งรอยข้านไบหน้า ทว่าเจ้าตัวไม่ใช่คนเลวแต่อย่างใด
จ่ายค่าจ้างให้ทุกเดือนไม่เคยขาด ยอมให้อิวาโมริทำงาน
ไปด้วยเรียนภาคค่ำไปด้วย ตอนอิวาโมริแจ้งว่าจะแต่งงาน
เจ้าของอู่รถก็ให้เงินใส่ซองมาพร้อมค่าจ้าง

วันเวลาผันผ่านไป อิวาโมริได้เป็นพ่อคน
เขากลายเป็นฝ่ายกระซิบบอกลูกสาวว่า “เดี่ยวเอคิจิ
มานะ”

“เฮ้ ไอโกะ ถ้าไม่เป็นเด็กตีรับเข้านอนไว ๆ เดี่ยวเอคิจิ
จะลงมาจากภูเขานะ”

คำพูดได้ผลอย่างเห็นได้ชัด ทุกครั้งที่ได้ยินชื่อของเอคิจิ
ผู้นำสระพริง ไอโกะที่เป็นลูกสาวจะหน้าตาคลอเข้ามาออกคอก
อิวาโมริพลางพูดว่า “ไม่เอานะ” เสมอ

ในเวลาแบบนั้น อิวาโมริจะตบหลังลูกสาวด้วยความรัก
และกระซิบริมหูว่า

“โอ้ ๆ ไม่ต้องกลัว พ่อจะปกป้องเด็กตีแบบไอโกะเอง
พ่อปกป้องหนูอยู่นี่แล้ว นอนหลับให้สบายได้เลยนะ”

เซ็ตสึโกะผู้เป็นภรรยาเคยดุลูกสาวโดยเลียนแบบวิธีของเขา
ด้วย แต่ไม่ยกได้ผล

“ไม่ได้นะ โอจัง ถ้าชนมาก เดี่ยวเอคิจิมานะ!”
แม้เซ็ตสึโกะพูดว่าอย่างนั้น ไอโกะก็เอาแต่ร้องว่า “หนู
จะเล่น หนูจะเล่น!” และวิ่งไปทั่วท่าเตี่ยว กลายเป็นดุเสียงดัง
ว่า “เดี่ยวเถอะ!” “ไม่ได้นะ!” ยังจะได้ผลเสียมากกว่า

ภรรยาบ่นกระเจ้ากระงอตัวว่า “ทำไมไอโกะเชื่อฟังคุณคนเดียวล่ะ”

อิวาโมริจะปลอบด้วยรอยยิ้มว่า

“ก็เธอทำงานแต่กะกลางคืน ฉันเลยรับหน้าที่กล่อมลูกเข้านอนบ่อยกว่า ถ้าเธอยังทำงานเป็นพยาบาล ยิ่งไงก็เลี้ยงกะกลางคืนไม่ได้อยู่แล้ว ช่วยไม่ได้หรอก”

ทว่าในใจเขารู้ดี

ไอโกะยอมไม่กลัวคำพูดของเซ็ตสึโกะอยู่แล้ว เพราะเซ็ตสึโกะไม่รู้จักเอคิจิ เธอไม่ใช่เด็กที่เติบโตมากับการหวาดผวาทองของเอคิจิ

คำว่า “เอคิจิ” ที่เซ็ตสึโกะเอ่ยปราศจากกลิ่นของความตายและความคลุ้มคลั่ง

แต่เขาไม่คิดจะอธิบายให้ภรรยาฟังหรอก ถึงเล่าอย่างไรเธอก็ไม่มีวันเข้าใจได้เต็มร้อยอยู่แล้ว ไม่ใช่เรื่องที่จะเข้าใจได้ด้วยเหตุผล

อิวาโมริกับเซ็ตสึโกะรู้จักกันในโตเกียว

หลังจากเจอกันที่อุรุถหลายครั้ง ทั้งคู่ก็ได้รู้ว่าต่างคนต่างเกิดในจังหวัดเดียวกัน นั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้สนิทสนมกัน อิวาโมริมีโอกาสดูเรียนภาคค่ำระหว่างที่ทำงานไปด้วยก็เพราะเซ็ตสึโกะช่วยเหลือ เธอเป็นพยาบาลฝีมือดี ช่วยส่งเขาเรียนต่อมหาวิทยาลัยด้วยรายได้ของเธอ

เซ็ตสึโกะก็ย้ายมาจากหมู่บ้านเกษตรที่ยากจนเช่นเดียวกับอิวาโมริ แต่อิริยาบถและอุปนิสัยของเธอบ่งบอกให้รู้ว่าได้รับ

การอบรมสั่งสอนมาเป็นอย่างดี เธอเชื่อในความปรารถนาดีของ
คนอื่นและแสนจะว่าเริงสดีไส เซ็ตลีโกะที่เป็นชนนัั้นคือแสงสว่าง
ในชีวิตของอิวาโมริ

เธอล้มป่วยเมื่อสามปีที่แล้ว

ด้วยโรคมะเร็งตับอ่อน

หลังแพทย์วินิจฉัยว่าเป็นมะเร็ง อาการของเซ็ตลีโกะก็
ทรุดฮวบอย่างรวดเร็ว เธอผอมซุบ ดวงตาขุ่นมัว ใบหน้าซีดเซียว
ผิตจากเดิมเป็นคนละคนภายในเวลาเพียงครึ่งปี

ความตายยิ่งมาเยือนบุบปับกว่านัั้น อาการของเธอทรุดลง
กะทันหันระหว่างอิวาโมริอยู่ที่บริษัท

ตอนได้รับโทรศัพท์จากโรงพยาบาล เขาขอลากลับเร็ว
แล้วบึ่งรถไปที่นั่น ขณะกำพวงมาลัยรถก็ซบกรมไปด้วย

ฝมือเอคิจิแน่ ๆ

หมอนัั้นจับตัวเซ็ตลีโกะไปแทนเรา หมอนัั้นยังหมายหัว
เราอยู่ เราอ่อนหัดเกินไป ขอโทษนะ เซ็ตลีโกะ ฉินขอโทษ
เป็นความผิตของฉินเอง ถ้าฉินยอมให้มันจับตัวฉินไปแต่โดยดี
ตั้งแต่แรกละก็

อิวาโมริเปิดประตูห้องพัคผู้ป่วย พวกเขาพัคกับพยาบาล
ที่คู้หน้าคู้นตายนลั้อมรอบเตียง

เซ็ตลีโกะสิ้นใจแล้ว ดูจากสีหน้าของเธอก็รู้

อิวาโมริเดินงองเงงเข้าไปใกล้กรรยา จากนั้นก็ตะลึงงัน
เหมือนถูกฟ้าผ่าว่า “ไม่ใช่”

ไม่ใช่ นี่ไม่ใช่ฝีมือของเอคิจิ เพราะภรรยาผีหน้าสงบ
ถึงเพียงนี้ เซ็ตสึโกะไม่ได้ถูกหมอนั้นจับตัวไป เธอไปสบายแล้ว
หลังต่อสู้กับโรคร้าย

ไอโกะที่อายุเพียงสามขวบยืนอยู่ข้างเตียง

ลูกสาวทำหน้างุนงง ไม่เข้าใจความตายของแม่ อิวาโมริ
อุ้มลูกสาวและทำได้เพียงกลั้นเสียงสะอื้น

นับจากวันนั้นเป็นต้นมา เขาก็ปิดผนึกคำพูดที่ว่า “ถ้า
เป็นเด็กไม่ดี เดี่ยวเอคิจิมานะ” ไม่เคยพูดประโยคนั้นแม้แต่
ครั้งเดียวในช่วงสามปีที่ผ่านมา จากนั้นไปก็ไม่คิดจะพูดด้วย

“ห้ามแก่งขา วางมือบนตัก สัญญากันแล้วใช่ไหมว่าจะ
นั่งนิ่ง ๆ บนรถไฟ”

“ก็สัญญาแล้ว”

ไอโกะอายุหกขวบแล้ว เธอเบะปาก

“ใช่ไหมล่ะ เราสัญญากันแล้ว ห้ามผิดสัญญานะ”

“แต่หนูเหนื่อย”

“นั่นสินะ พ่อก็เหนื่อยเหมือนกัน แต่อดทนอีกนิดเดียว”

“ไม่เอาอะ ก็ไอโกะปวดก้นนี่นา คอแห้งด้วย หิว...”

จู่ ๆ ไอโกะก็เงยไป

“พ่อ” ลูกสาวเมียงมองพ่ออย่างประหม่าไม่สมวัย

“หืม”

“ขอโทษนะ เจ้านั้นจะมาเหรอ ถ้าไอโกะเอาแต่ใจ เจ้านั้น
จะมาเหรอ”

อิวาโมริหนาวสันหลังวาบ

ทว่าก็ยังตีหน้าเป็นปกติได้ เขาบ่นรอยยิ้มบนแก้มเกร็ง
“ไม่มีอะไรมาทั้งนั้นแหละ”

เขาลูบผมไอโกะที่นั้งข้าง ๆ อย่างเบาเมื่อ

“ถ้ามีอะไรมา พ่อก็ปกป้องเด็กตัวอย่างไอโกะอยู่แล้ว เตี่ย
พวกเราจะลงจากรถไฟในอีกสองสถานีถัดไป แล้วจะซื้อดอกไม้
ที่ร้านหน้าสถานีไปหาแม่กันนะ แม่เขาจะได้เห็น ไอโกะโตขึ้น
แค่วันหนึ่งในหนึ่งปีที่ผ่านมา”

เส้นทางขึ้นเขาไปสู่สถานเป็นทางลาดชัน
ละแวกนี้คงเพิ่งมีฝนตกยาวนาน พื้นดินเลยเต็มไปด้วยโคลน ดินสีแดงที่มีความเหนียวสูงกระเซ็นเลอะชายกางเกงเป็นลายจุด ก้อนหินดำพื้นรองเท้าจนเจ็บ
รู้อย่างนี้น่าจะใส่รองเท้าก็พามา
อิวาโมริคิดในใจขณะจูงมือไอโกะ
อย่างน้อยก็โชคดีที่ฝนหยุดตก แต่ความหนาและดำของก้อนเมฆส่งสัญญาณว่าอีกประเดี๋ยวฝนจะตกต่อ
เขาถือช่อดอกไม้ไหว้หลุมศพในมือข้างหนึ่ง ไหล่อีกข้างสะพายกระเป๋าหนักอึ้ง
ให้ตายสิ ถ้าไม่มีสัมภาระพะรุงพะรัง เราก็อุ้มไอโกะได้แท้ ๆ

อิวาโมริบ่นในใจ กระเป๋าหนักจนอดบ่นไม่ได้ หากเปลอบิตตัวแค่นี้คนเดียว มีหวังคงปวดหลังและปวดเอว

ของในกระเป๋าคือตัวจำลองต้นแบบที่เพื่อนร่วมงานยึดเยียดให้เอามาด้วย

“เฮ้ อิวาโมริ ได้ข่าวว่านายจะไปไหว้หลุมศพที่บ้านเกิดของภรรยาในชนบทเหรอ พอดีเลย เอาเจ้านี้ไปทดลองใช้ด้วยเลยสิ”

“ไม่ไหวหรอก” อิวาโมริปฏิเสธทันที “ชนบททั่วไปยังว่าไปอย่างไร แต่ที่ที่ฉันจะไปนะบ้านนอกสุด ๆ ชาวบ้านยังพึ่งพาโทรเลขมากกว่าโทรศัพท์กันอยู่เลย แถมรอบด้านสี่ทิศยังเป็นภูเขา คลื่นวิทยุเข้าไม่ค่อยถึงด้วยซ้ำ”

“ไม่หรอกน่า บ้านนอกแค่ไหนก็ต้องมีเครื่องสื่อสารสักคนนั่นแหละ พวกวัตถุนิยมที่ซบรุดแบบมีโทรศัพท์ติดตั้งในตัวไปทั่วไง”

“เรื่องนั้น เอ่อ...ก็มีอยู่เหมือนกัน”

อิวาโมริยอมรับอย่างไม่เต็มใจ

“แต่คนแบบนั้นจะมีแค่ผู้ใหญ่บ้านที่เป็นอดีตเจ้าของที่ดินนั่นแหละ”

“มีสักคนก็พอแล้ว ขอแค่มีพื้นที่ที่ใช้โทรศัพท์แบบติดตั้งในรถได้ เราก็ขายเจ้านี้ได้แน่นอน ยังไงนายพกไปด้วยแล้วทดลองใช้เท่าที่ทำได้เถอะน่า ‘รายงานผลการทดลองใช้งานจะมีสักกี่ร้อยแผ่นก็ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว’ ยังไงก็เอาเจ้านี้ไปทดลอง

ใช้ทุกที่เท่าที่ทำได้เถอะ’ เพราะนั่นคือคำสั่งอย่างเป็นทางการ
จากสำนักงานใหญ่”

หลังจากถูกเพื่อนร่วมงานบีบบังคับ อิวาโมริก็รับ “ตัว
จำลองต้นแบบ” ของสินค้าดังกล่าวมาอย่างเสียมิได้

ตอนนั้นเขาสឹมไปว่า หมู่บ้านอุซุคาวะต้องใช้เวลาหนึ่ง
รถประจำทางเกินสี่สิบนาทีจากสถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุด

และแน่นอนว่าหมู่บ้านไม่ได้อยู่ติดกับสถานีรถไฟ จึงไม่มี
ตู้ล็อกเกอร์หยอดเหรียญไว้ให้บริการ

ด้วยเหตุนี้ อิวาโมริจึงต้องเดินหอบแฮก ๆ ขึ้นเขาพลางทน
รับความเจ็บปวดเวลาสายกระเป่ารัดไหล่ ปีหน้าเขาจะอายุสามสิบ
แล้ว ร่างกายทนรับน้ำหนักขนาดนี้ได้น้อยลง ไม่ลื น้อยลงมาก

ในทางตรงกันข้าม ไอโกะมีแค่กระเป๋าสะพายหลังลาย
ตัวการ์ตูนจากอนิเมะเรื่องมาจากโกะ ทิกเกิล¹ และถุงหิ้วที่ใส่เทียน
กับไม้ขีด ไอโกะผู้ยังเยาว์วัยจึงหันมาหาพ่อหลายครั้งเหมือนเป็น
คนนำทางเสียเอง

“พ่อเดินช้าจัง”

“อ้อ โทษทีนะ”

“เหนื่อยแล้วสินะ ไม่ไหวเลย”

ระยะนี้ ไอโกะเริ่มพูดจาเป็นผู้ใหญ่ขึ้นปุบปับ อิวาโมริ
ก้าวต่อทีละก้าวพร้อมรอยยิ้มเจื่อน

¹ อนิเมะที่ฉายในช่วงปี 1978-1979 เนื้อเรื่องเกี่ยวกับสาวน้อยเวทมนตร์